

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **DHK Beroun, s.r.o.**, IČO: 29051070
sídlem Ostrovského 2061/27, 150 00 Praha
zastoupena prokuristou JUDr. P. M.
bytem X
adresou pro doručování X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2021, č. j. 091316/2021/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, obsah žaloby a vyjádření účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), ze dne 2. 6. 2021, č. j. OŽP/7641/20-9 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), spočívajícího v tom, že užívá stavbu vodního díla „K. rybník, odbahnění, stavební úpravy“ (dále jen „vodní dílo“ nebo „rybník“) bez kolaudačního souhlasu. Současně byla žalobkyni uložena podle § 178 odst. 3 písm. b) stavebního zákona pokuta ve výši 20 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě namítá, že se žalovaný nevypořádal s důkazními prostředky a pohyboval se v rovině spekulací, čímž zatížil správní řízení procesní vadou. Pokud by žalovaný provedl důkazy nebo doložil odborné posudky z příslušného odboru, došel by k závěru, že prvostupňové rozhodnutí není nezávislým a opírá se pouze o subjektivní vyjádření zaměstnance vodoprávního úřadu. Správní orgány nedisponovaly pro vydání svých rozhodnutí žádnými relevantními podklady. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, bez osobní účasti žalobkyně a bez objektivního zjištění, že u dotčeného vodního díla skutečně dochází k průsaku hráze.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve uvádí, že projednávaná věc úzce souvisí s žalobami vedenými zdejším soudem pod sp. zn. 43 A 83/2021 a 43 A 22/2020. Žalobkyně v řízení vedeném pod sp. zn. 43 A 83/2021 napadla rozhodnutí o zastavení kolaudačního řízení. Podle žalovaného byla zastavením kolaudačního řízení potvrzena skutková podstata přezkoumávaného přestupku. Žalobkyně nemá povolení k nakládání s povrchovými vodami podle § 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) k rozdělovacímu objektu, kterým je předmětný rybník zásobován vodou. Tuto skutečnost sdělil vodoprávní úřad žalobkyni již ve výzvě k účasti na kontrolní prohlídce ze dne 7. 12. 2020. Řízení o povolení k nakládání s vodami je přerušeno pro vady žádosti. Užívání stavby rybníka bylo žalobkyni zakázáno pravomocným rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6. Z místního šetření a dalších podkladů bylo zjištěno, že stavba vodního díla je bez kolaudačního souhlasu užívána, a to napuštěním nad minimální kótu a osazením rybí osádkou. Voda je do rybníka přiváděna původním náhonem, který byl obnoven až ke stávajícímu historickému rozdělovacímu objektu. Ten byl opraven a osazen dlužemi za účelem vzduť vody v korytě S. potoka a k zajištění odvádění části průtoku až do náhonu. Provedeny byly i další stavební úpravy. Na levobřežní straně hráze byl zjištěn poměrně masivní průsak vody do silničního příkopu. Vlastník stavby nedoložil zápisy o provádění technickobezpečnostního dohledu. K námitkám žalobkyně žalovaný uvádí, že skutkový stav byl náležitě zjištěn, přičemž odkazuje na listiny ve správním spise vodoprávního úřadu, místní šetření v rámci kolaudačního řízení ve spise sp. zn. OŽP/8299/20 a na pravomocné rozhodnutí o zastavení kolaudačního řízení, č. j. OŽP/8299/20-7. Žalobkyně byla přizvána k místnímu šetření výzvou ze dne 7. 12. 2020, č. j. OŽP/8299/20-3. Místního šetření se zúčastnila a obdržela protokol, tedy se stavem vodního díla byla seznámena. Skutečnost, zdali dochází k průsaku hráze, s projednávaným přestupkem nesouvisí. Spíše svědčí o tom, že stavba je skutečně užívána bez kolaudačního souhlasu. Podle žalovaného správní orgány zjistily stav věci, jak to ukládá zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 325/2020 Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobkyně by se zprostila

odpovědnosti za přestupek, pokud by předložila pravomocný kolaudační souhlas. Závěrem žalovaný navrhl připojit správní spisy správních orgánů obou stupňů ve věcech sp. zn. OŽP/8299/20 a OŽP/4352/19 a žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

4. Žalobkyně v replice doplňuje, že již v řízení před vodoprávním úřadem byla porušena její práva, jelikož vodoprávní úřad nepostupoval v souladu s § 4 a § 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 12/2020 Sb. (dále jen „správní řád“). Navíc jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí, aby se mohla vyjádřit k jeho obsahu. Žalovaný se následně nevypořádal s tvrzeními žalobkyně ohledně vad řízení a ani s argumenty v rovině skutkové. Žalobkyně dále uvádí, že jí byla povolena stavba vodního díla v katastrálním území Hostouň u Prahy. Na příslušném místě se rybník i vodní přivaděč historicky nacházely. Žalobkyně provedla odbahnění a stavbu v souladu se stavební dokumentací a doložila požadované doklady. Dne 24. 6. 2019 měl vodoprávní úřad obdržet podnět Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje, p.o. (dále jen „krajská správa silnic“), kterým upozornila na průsak vody z K. rybníka do tělesa silnice X. Tento podnět však žalobkyni nebyl žádným vhodným způsobem předložen k nahlédnutí. Při kontrolní prohlídce konané dne 27. 8. 2019 došel vodoprávní úřad k závěru, že dotčený rybník je žalobkyní užíván (napuštěn vodou a osazen rybí osádkou), byť ještě nedošlo ke kolaudaci. Žalobkyně v souladu s výzvou vodoprávního úřadu ze dne 28. 8. 2019, kterou byla vyzvána k bezodkladnému ukončení nepovoleného užívání, odstranila dluže vzdouvající vodu v korytě toku a uzavřela vtokový objekt. Správní orgány ale neprokázaly, že rybník napustila vodou a osadila rybí osádkou právě žalobkyně či kdokoliv jiný. Ke zvýšení hladiny vody došlo po odbahnění a vyčištění dna rybníka. Historicky zde docházelo k průsaku spodní vody. Pokud se v rybníce nacházejí nějaké ryby, dostaly se tam přirozenou cestou. V okolí se nachází chráněný biotop, sídlí zde vodní ptáci a další živočichové, kteří by v případě technického zásahu přišli o svůj přirozený biotop. S těmito argumenty se správní orgány nevypořádaly. Vodoprávní úřad nepředložil listiny, které by prokazovaly průsak z rybníku do silnice X, a ani jiné důkazy. Naopak žalobkyně předložila vodoprávnímu úřadu souhlas Povodí Vltavy s. p. se stavbou bez námitek k užívání stavby a k její kolaudaci. Závěrem žalobkyně uvádí, že zástupce krajské správy silnic se zúčastnil závěrečné kontrolní prohlídky konané dne 12. 1. 2021 a prohlásil, že žádný průsak vody z rybníka do silnice X nezjistil a neměl námitky proti užívání díla, avšak tuto skutečnost vodoprávní úřad v protokolu ani v prezenční listině nezmínil.

II. Skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

5. Vodoprávní úřad oznámením ze dne 11. 11. 2020, č. j. OŽP/7641/20-4, oznámil žalobkyni, že zahajuje řízení o přestupku, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že napustila rybník na pozemku parc. č. Xa v katastrálním území Hostouň u Prahy a v užívání stavby pokračuje navzdory tomu, že ji vodoprávní úřad podle § 134 odst. 5 stavebního zákona vyzval k bezodkladnému ukončení nepovoleného užívání vodního díla výzvou ze dne 28. 8. 2020 (*správné datum je 28. 8. 2019 – poznámka soudu*), č. j.: OŽP/4352/19-5, a rozhodnutím ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6, užívání stavby zakázal. Tímto skutkem měla žalobkyně porušit § 119 odst. 1 stavebního zákona, protože podle stavebního povolení vydaného vodoprávním úřadem dne 13. 1. 2017, č. j. OŽP/1892/16-17, může být stavba vodního díla užívána pouze na základě kolaudačního souhlasu. Uvedeným jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Zahájení řízení o přestupku bylo odůvodněno tím, že vodoprávnímu úřadu byl dne 24. 6. 2019 doručen podnět krajské správy silnic, kterým byl

upozorněn na průsak vody z rybníka do tělesa silnice X, načež vykonal dne 27. 8. 2019 kontrolní prohlídku. Při ní zjistil, že vodní dílo je napuštěno vodou a osazeno rybí osádkou. Voda je do rybníka přiváděna původním náhonem, který byl obnoven až ke stávajícímu historickému rozdělovacímu objektu. Ten byl opraven a osazen dlužemi za účelem vzdutí vody v korytě S. potoka a k zajištění odvádění části průtoku až do náhonu. Vodoprávní úřad vyzval dne 28. 8. 2019 žalobkyni k bezodkladnému ukončení nepovoleného užívání vodního díla výzvou, č. j. OŽP/4352/19-5, a to tak, že stavebník uzavře vtokový objekt do náhonu umístěný v korytě S. potoka a odstraní dluže vzdouvající vodu v korytě toku. Pochůzkou v terénu dne 3. 9. 2019 bylo zjištěno, že náhon je stále otevřený a rybník napuštěný. Hladina nedosahovala $H_{\max}$ a průsak byl menší. Žalobkyně neskončila s nepovoleným užíváním stavby ani poté, co odvolací orgán potvrdil rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6, kterým jí užívání stavby zakázal.

6. Vodoprávní úřad zároveň v oznámení ze dne 11. 11. 2020, č. j. OŽP/7641/20-4, prohlásil, že podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu je žalobkyně oprávněna navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy do 15. 12. 2020. Po uplynutí této lhůty správní orgán I. stupně rozhodne.
7. V podání ze dne 27. 11. 2020 označeném jako „odvolání proti zahájení řízení o přestupku“ žalobkyně uvedla, že vodoprávní úřad zahájil správní řízení bez náležitého zjištění skutkového stavu, proč se původní rybník po odbahnění cca 700 tun odpadu naplnil vodou. Žalobkyně uvedený rybník úmyslně vodou nenapustila, proto se ani nemohla dopustit protiprávního jednání, které je jí kladeno za vinu. Odvolacímu orgánu navrhla, aby oznámení o zahájení přestupku ze dne 11. 11. 2020 zrušil a řízení zastavil.
8. Ve správním spisu je dále založen ručně psaný záznam konstatující, že zástupce žalobkyně dne 4. 12. 2020 nahlédl do spisového materiálu. Dle tohoto úředního záznamu zástupce žalobkyně prohlásil, že v předloženém správním spise nejsou žádné listinné důkazy, pro které bylo řízení zahájeno (např. sdělení krajské správy silnic, že mělo dojít k poškození komunikace).
9. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2021, č. j. 002776/2021/KUSK, zamítl Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení vydané tajemníkem Magistrátu města Kladna dne 2. 12. 2020, č. j. T/351/2020, kterým rozhodl o tom, že oprávněné úřední osoby (Ing. R. V. a Ing. K. K.) nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku vedeného pod sp. zn. OŽP/7641/20.
10. Dne 2. 6. 2021 vydal vodoprávní úřad prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění zrekapituloval, že obdržel podnět krajské správy silnic, kterým byl upozorněn na průsak vody z rybníka do tělesa silnice III/0075. V povolení k nakládání s povrchovými vodami k jejich akumulaci a k jejich vzdouvání a stavebním povolením ze dne 13. 1. 2017, č. j. OŽP/1892/16-17, bylo stanoveno, že vodní dílo může být užíváno pouze na základě kolaudačního souhlasu. Vodoprávní úřad dále odkázal na zjištění získaná při kontrolní prohlídce konané dne 27. 8. 2019 a na rozhodnutí o zákazu užívání stavby ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6. Podané „odvolání“ žalobkyně ze dne 27. 11. 2020 posoudil jako podání návrhů a důkazů. Dále konstatoval, že dne 27. 11. 2020 požádala žalobkyně o povolení k užívání vodního díla. Po provedení kontrolní prohlídky konané dne 12. 1. 2021 však vodoprávní úřad kolaudační řízení zastavil, jelikož žalobkyně ve stanovené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti (řízení vedené pod sp. zn. OŽP/8299/20). V rámci této

kontrolní prohlídky zjistil, že rybník je stále napuštěný vodou, rozdělovací (vtokový) objekt nebyl osazen dlužemi a voda do náhonu nenatékala. Dluže byly uloženy na břehu vodního toku, z čehož dovodil, že byly vyjmuty pouze na dobu kontrolní prohlídky. Požerák se spodní výpustí byl plně funkční, a proto není důvod, aby se v rybníce nacházela voda i nad kótu odpadního potrubí a rybník nebyl vypuštěný min. až na kótu 322,25 m.n.m. Opravu stávajícího vtokového objektu do náhonu k rybníku doložila sama žalobkyně projektovou dokumentací z ledna 2020 zpracovanou P. D. Z této projektové dokumentace vyplývá, že původní vtokový objekt do náhonu žalobkyně opravila penetračním nátěrem a sanační maltou. Vodící drážky osadila dlužemi a zajistila regulovaný nátok do náhonu k rybníku. Vodoprávní úřad má za účelové tvrzení žalobkyně, že nezjistil objektivní příčiny, proč se rybník po odbahnění naplnil vodou. Žalobkyně sama v rámci jiných řízení předložila výše uvedenou projektovou dokumentaci potvrzující, že byla provedena oprava stávajícího vtokového objektu. Dále byly provedeny 2 kontrolní prohlídky, během kterých bylo zjištěno, že voda do rybníka přitéká obnoveným náhonem. Navíc spodní výpust rybníka a požerák jsou plně funkční, proto není důvodu, aby se voda akumulovala nad kótu odpadního potrubí. K tvrzení zástupce žalobkyně, že ve spisu nejsou žádné listinné důkazy, uvedl vodoprávní úřad, že podnět krajské správy silnic je součástí spisu ve věci OŽP/4352/19, který se nachází u Krajského soudu v Praze. Žalobkyně byla účastníkem daného řízení a podala i správní žalobu, proto je s jeho obsahem dobře seznámena. Při ukládání pokuty vodoprávní úřad kladně zhodnotil, že se žalobkyně snaží vodní dílo zkolaudovat a projednat povolení k nakládání s vodami, a proto pokutu uložil při dolní výši sazby.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Namítla, že skutkovou podstatu uvedenou v § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona nenaplnila, neboť rybník neužívá. Vodoprávní úřad dále v rozporu s § 36 správního řádu nedal žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. Žalobkyni neumožnil ani nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Z opatrnosti žalobkyně namítla, zdali nenastaly podmínky pro zánik odpovědnosti za přestupek dle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že vodoprávní úřad ji poučil, že odvolání jen proti odůvodnění je nepřipustné, a přitom neměla možnost vyjádřit se k podkladům samotného rozhodnutí.
12. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím. Po rekapitulaci prvostupňového rozhodnutí se žalovaný věnoval námitkám žalobkyně. K tvrzení, že žalobkyně rybník neužívá, žalovaný poukázal na zjištění vyplývající z provedených kontrolních prohlídek a na rozhodnutí o zákazu užívání dotčené vodní plochy. Jako bezpředmětné posoudil žalovaný i námitky žalobkyně vztahující se k porušení § 36 a § 38 správního řádu. Odkázal na oznámení o zahájení přestupku ze dne 11. 11. 2020, č. j. OŽP/7641/20-4, v němž vodoprávní úřad prohlásil, že žalobkyně je oprávněna navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy do 15. 12. 2020. Zároveň žalovaný neshledal, že by byly splněny podmínky pro zánik odpovědnosti za přestupek, jelikož se jedná o přestupek trvající. Poslední námitku žalobkyně posoudil žalovaný jako nedůvodnou s odkazem na § 82 odst. 1 správního řádu.

III. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného

(§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobkyně a presumovaného souhlasu žalovaného (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

14. Soud předesílá, že se mohl zabývat pouze včas uplatněnými žalobními body. Žalobkyně v replice odeslané soudu dne 22. 3. 2022, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 19. 10. 2021), žalobu rozšiřuje a uplatňuje nové žalobní námitky. K nim však soud podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nemohl přihlížet, neboť je žalobkyně uplatnila opožděně. Ostatně k této věci se vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v usnesení ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018 – 112: *„Také v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek (jiný správní delikt), soud přezkoumává rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřiblíží k žalobcem neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí, včetně nenaplnění materiálního znaku přestupku (deliktu).“*
15. Rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví je ovlivněn kvalitou a precizností uplatněných žalobních bodů. Žalobkyně přitom formulovala žalobní námitky velmi obecným způsobem, aniž by polemizovala s konkrétními závěry rozhodnutí správních orgánů. NSS v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, vyslovil, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
16. Podle žalobkyně došlo k procesní vadě, když se žalovaný nevypořádal s důkazními prostředky a pohyboval se pouze v rovině spekulací. Pokud by žalovaný důkazy provedl nebo doložil odborné posudky, musel by dojít k závěru, že prvostupňové rozhodnutí není nijak nezávislým.
17. Soud nemůže mít tuto žalobní námitku za důvodnou. Z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně v průběhu správního řízení jak před vodoprávním úřadem, tak před žalovaným neučinila žádné návrhy směřující k provedení dokazování konkrétními důkazními prostředky. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žádné důkazy nenavrhla a současně ani dostatečně relevantními skutečnostmi nezpochybňovala skutková zjištění vodoprávního úřadu. Zároveň odvolání neobsahuje žádnou formulaci, kterou by šlo jako návrh na provedení důkazu posoudit. Žalobkyně navíc v žalobě nijak neuvádí, jakými důkazními prostředky se měl žalovaný zabývat, resp. jaké konkrétní skutkové okolnosti měly zmiňované odborné posudky dokládat. Za této situace nelze žalovanému vyčítat, že se nevypořádal s důkazními prostředky. Dokonce ani v žalobě samé nepřichází žalobkyně s důkazními návrhy, kterými by zpochybňovala skutková zjištění správních orgánů. V replice sice brojí proti závěrům správních orgánů ohledně průsaku vody z vodního díla a za tím účelem navrhuje důkazy, avšak tato argumentace se mýjí s podstatou odpovědnosti žalobkyně za přestupek, jak bude uvedeno dále. Proto soud neshledal důvod k nařízení jednání a provedení navržených důkazů.

18. Soud připomíná, že podle § 3 správního řádu musí správní orgány postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zároveň správní orgány opatřují podklady pro rozhodnutí z úřední povinnosti a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, jsou správní orgány povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). V souladu s vyšetřovací zásadou musejí správní orgány učinit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na případnou procesní pasivitu účastníka řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 – 132, nebo ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 As 7/2021 – 32). V návaznosti na shora uvedené nelze žalobkyni vyčítat, že v průběhu správního řízení nenavrhovala důkazy na svou obhajobu. Za zjištěný skutkový stav jsou odpovědné správní orgány. Na druhou stranu ale judikatura dovodila, že využije-li *„obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal“* (usnesení NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68). Žalovaný proto nemohl pochybit, když se dle tvrzení žalobkyně nevypořádal s blíže nespecifikovanými důkazními prostředky. Žalobkyně v odvolání ani v žalobě věrohodně nezpochybňuje zjištění, ke kterým správní orgány dospěly, natož aby soudu předložila relevantní návrhy k provedení dokazování.
19. Dále žalobkyně tvrdí, že se prvostupňové rozhodnutí opírá pouze o subjektivní vyjádření zaměstnance vodoprávního úřadu. S tím souvisí i její námitka, že správní orgány nedisponovaly pro vydání jejich rozhodnutí relevantními podklady.
20. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů soud zjistil, že vodoprávní úřad a následně i žalovaný se při zjišťování skutkového stavu opíraly o poznatky z jiných správních řízení vedených vodoprávním úřadem, jejichž účastníkem byla žalobkyně. Správní spis jednotlivé listiny o těchto skutečnostech neobsahuje. Soudu byla poskytnuta se správním spisem pouze dokumentace pro změnu stavby vodního díla před dokončením.
21. Podle § 50 odst. 1 správního řádu platí, že *„podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.“*
22. Z demonstrativního výčtu v § 50 odst. 1 správního řádu plyne, že podkladem pro rozhodnutí mohou být i skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti. Správní orgán proto může skutkové poznatky čerpat i ze skutečností jemu známých z jeho úřední činnosti či postupu. V takovém případě je ale povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti nebo postupu jsou mu tzv. úřední skutečnosti známé (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58). V dalším rozsudku NSS rozvedl, že čerpá-li správní orgán *„určitá fakta ze správních rozhodnutí nebo správních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě musí označit správní rozhodnutí či správní spis, ze kterého jsou tato fakta čerpána. Účastníku správního řízení musí být totiž umožněno seznat nejen to, že správní orgán v jeho věci použil určité poznatky získané z úřední činnosti, ale i odkud přesně se o těchto poznatcích dozvěděl. I poznatek správního orgánu o tzv. úředně známé skutečnosti totiž nemusí být správný. Tím, že správní orgán účastníka řízení s těmito poznatky a jejich pramenem seznámí, umožní mu, aby se k nim vyjádřil či případně předložil důkaz je vyvracející. Z hlediska možnosti kvalifikované*

obranu účastníka řízení proti těmto poznatkům nicméně postačuje, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož (z nichž) informace relevantní pro projednávanou věc získal.“ (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2021, č. j. 5 As 291/2018 – 17).

23. S ohledem na shora uvedené přistupoval soud k posouzení, zdali správní orgány založily svá rozhodnutí na dostatečných podkladech.
24. V odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí je odkazováno na skutečnosti známé správním orgánům ze správních řízení vedených vodoprávním úřadem pod sp. zn. OŽP/1892/16, OŽP/8299/20 a OŽP/4352/19. Ve věci sp. zn. OŽP/1892/16 mělo být dle prvostupňového rozhodnutí žalobkyni vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami k jejich akumulaci a k jejich vzdouvání a stavební povolení k vodnímu dílu pod č. j. OŽP/1892/16-17. Proti rozhodnutím vydaným ve věcech vedených pod sp. zn. OŽP/8299/20 a OŽP/4352/19 podala žalobkyně správní žaloby ke zdejšímu soudu. O těchto žalobách již soud v obou případech zamítavě rozhodl v řízeních sp. zn. 43 A 83/2021 a 43 A 22/2020. Díky této skutečnosti mohl soud ze své úřední činnosti ověřit, že skutečnosti, na kterých stojí skutkové závěry správních orgánů, mají oporu ve správních spisech, resp. že se jedná o skutečnosti známé správnímu orgánu I. stupně a žalovanému z úřední činnosti.
25. V soudním řízení ve věci sp. zn. 43 A 22/2020 žalobkyně brojila žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, č. j. 140845/2019/KUSK, kterým změnil rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6, ve výroku tak, že původní text „podle § 124 odst. 5 stavebního zákona“ byl nahrazen novým zněním „podle § 134 odst. 5 stavebního zákona“, a ve zbývajících částech rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6, potvrdil. Tímto rozhodnutím vodoprávní úřad zakázal žalobkyni užívání stavby vodního díla. Soud tuto žalobu žalobkyně zamítl rozsudkem ze dne 22. 2. 2022, č. j. 43 A 22/2020 – 40.
26. V soudním řízení ve věci sp. zn. 43 A 83/2021 se žalobkyně domáhala žalobou zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2021, č. j. 068590/2021/KUSK, kterým žalovaný zamítl její odvolání proti usnesení vodoprávního úřadu ze dne 28. 4. 2021, č. j. OŽP/8299/20-7, kterým bylo zastaveno kolaudační řízení o povolení užívání stavby vodního díla. I tuto žalobu soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2022, č. j. 43 A 83/2021- 54, zamítl.
27. Soud přitom ve věcech sp. zn. 43 A 22/2020 a 43 A 83/2021 vycházel právě z těch správních spisů, na jejichž obsah se správní orgány v nyní projednávané věci odvolávají. Jejich obsah pro tuto věc dostatečně shrnul v rozsudcích ze dne 22. 2. 2022, č. j. 43 A 22/2020 – 40, a ze dne 14. 6. 2022, č. j. 43 A 83/2021 – 54. S ohledem na tuto skutečnost soud ověřil, že prvostupňové i napadené rozhodnutí stojí na relevantních podkladech, zejména na skutečnostech správním orgánům známých z jejich úřední činnosti. Správní orgány navíc v odůvodnění svých rozhodnutí dostaly požadavků, které dovodila výše citovaná judikatura. Skutečnosti jim známé z úřední činnosti řádně označují příslušnými spisovými značkami, případně konkrétní rozhodnutí a výzvy čísly jednacími. Z tohoto důvodu mohla žalobkyně seznat, z jaké konkrétní úřední činnosti či postupu správní orgány čerpají skutkové poznatky. Nelze odhlédnout ani od faktu, že žalobkyně byla účastníkem správních řízení sp. zn. OŽP/8299/20 a OŽP/4352/19. Proti rozhodnutím vydaným v těchto řízeních se bránila správními žalobami. Zároveň byla zastoupena i

stejným zástupcem jako v řízení o projednávaném přestupku a v tomto soudním řízení správním.

28. Dle soudu je nicméně nutné správním orgánům vytknout, že do správního spisu nezaložily alespoň kopie listin z jiných správních spisů, např. protokolů o provedených kontrolních prohlídkách či zmiňovaných rozhodnutích. Nicméně v již citovaném rozsudku ze dne 22. 7. 2021, č. j. 5 As 291/2018 – 17, NSS konstatoval, že „[z]hlediska následného soudního přezkumu by bylo bezesporu vhodnější, aby správní orgán do projednávaného správního spisu založil i kopie příslušných zásilek, z nichž dovodil nedostupnosti řidiče. Avšak za situace, kdy správní orgán řádně označil dotčená správní řízení, v nichž navíc vystupovala jako obecný zmocněnec stejná právnická osoba jako v případě žalobce, nemůže absence příslušných listin ve správním spisu s ohledem na výše uvedené judikaturní závěry způsobit vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ Tyto závěry lze obdobně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Správní orgány založily svá rozhodnutí na podkladech ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Skutečnosti z nich plynoucí musely být žalobkyni známy ze správních řízení, v nichž vystupovala jako účastník. Vodoprávní úřad na některé z těchto skutečností odkázal již v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 11. 11. 2020, č. j. OŽP/7641/20-4. Minimálně již v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vodoprávní úřad uvedl všechny podklady, z nichž vycházel. Žalobkyně si jich proto musela být vědoma a v odvolání se proti nim samým mohla vymezit. V žalobě se omezuje pouze na tvrzení, že správní orgány relevantními podklady pro rozhodnutí nedisponují, aniž by proti nim vznášela konkrétní argumenty, například že svolané kontrolní prohlídky se neuskutečnily či že při nich nebylo zjištěno, že by rybník byl napuštěn.
29. Pro výše uvedené soud nemá za to, že by prvostupňové rozhodnutí bylo založeno pouze na subjektivním vyjádření zaměstnance správního orgánu I. stupně. Správní orgány svá rozhodnutí mimo jiné podložily zjištěními z kontrolní prohlídky konané dne 27. 8. 2019, po níž vodoprávní úřad vydal dne 5. 9. 2019 rozhodnutí o zákazu užívání vodního díla, č. j. OŽP/4352/19-6, a které potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 2. 2020, č. j. 140845/2019/KUSK, a dále zjištěními z kontrolní prohlídky ze dne 12. 1. 2021, na níž navázalo kolaudační řízení ke stavbě vodního díla vedené pod sp. zn. OŽP/8299/20. Jak bylo uvedeno výše, zdejší soud žaloby žalobkyně směřující proti rozhodnutím vydaným v souvislosti se zákazem užívání stavby vodního díla a kolaudačního řízení zamítl. Pokud měla žalobkyně nějaké výhrady vůči oprávněné úřední osobě provádějící úkony v rámci správního řízení, mohla je uplatnit v žalobě. Správně uvádí, že námitce podjatosti, kterou vznesla vůči úředním osobám vystupujícím v řízení o přestupku, nebylo vyhověno. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně u zdejšího soudu brojila proti rozhodnutí **žalovaného** ze dne 20. 4. 2021, č. j. 002776/2021/KUSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Magistrátu města Kladna ze dne 2. 12. 2020, č. j. T/351/2020, jímž tajemník Magistrátu města Kladna rozhodl podle § 14 odst. 2 správního řádu o tom, že dvě úřední osoby vodoprávního úřadu nejsou vyloučeny z projednání a rozhodování v řízení o nyní projednávaném přestupku vedeném pod sp. zn. OŽP/7641/20. Tuto žalobu odmítl zdejší soud usnesením ze dne 21. 6. 2021, č. j. 54 A 23/2021 – 22, jelikož rozhodnutí o námitce podjatosti je svou povahou pouze rozhodnutím o vedení řízení. Zároveň však soud v bodě 7. uvedeného usnesení poukázal na to, že otázkou případné podjatosti úředních osob se soudy mohou zabývat v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci, pokud bude příslušná žaloba obsahovat odpovídající žalobní námitku. Jelikož však žalobkyně v žalobě žádný žalobní bod týkající se případné podjatosti úředních osob neuplatnila, nemůže se soud touto otázkou zabývat.

30. Lze uzavřít, že ani tato žalobní námitka není důvodná. Správní orgány založily svá rozhodnutí na podkladech, které správní řád připouští a které řádně označily.
31. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Tato námitka je však formulována pouze obecně a proto soud zaujímá také jen obecné stanovisko.
32. Z hlediska zjišťování skutkového stavu rozhodného pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za přestupek podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona je rozhodné, zdali žalobkyně užívala vodní dílo bez kolaudačního souhlasu. Jak uvádí správní orgány ve svých rozhodnutích a jak soud mohl ověřit z rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 43 A 22/2020 – 40, žalobkyni bylo dne 13. 1. 2017 vydáno vodoprávním úřadem rozhodnutí, č. j. OŽP/1892/16-17, kterým ve výroku I povolil nakládání s povrchovými vodami (akumulace v nádrži a vzdouvání v korytě vodního toku), výrokem IV vydal stavební povolení ke stavbě vodního díla a čl. IX stanovil, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu. Podle § 119 odst. 1 stavebního zákona lze dokončenou stavbu, pokud vyžaduje stavební povolení, užívat pouze na základě kolaudačního souhlasu nebo kolaudačního rozhodnutí. Přitom žalobkyně netvrdí, že by jí k užívání vodního díla byl kolaudační souhlas vydán. Žalobkyně požádala o vydání kolaudačního souhlasu k užívání vodního díla až dne 27. 11. 2020, tj. až po zahájení řízení o projednáváním přestupku. Následné kolaudační řízení bylo usnesením vodoprávního úřadu ze dne 28. 4. 2021, č. j. OŽP/8299/20-7, zastaveno. Zdejší soud následně zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2021, č. j. 068590/2021/KUSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení o zastavení kolaudačního řízení (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2022, č. j. 43 A 83/2021 – 54). Z těchto skutečností je zřejmé, že žalobkyně kolaudačním souhlasem či kolaudačním rozhodnutím nedisponuje, resp. nedisponovala jím v době rozhodování správních orgánů.
33. V návaznosti na podnět krajské správy silnic bylo při kontrolní prohlídce vodního díla dne 27. 8. 2019 zjištěno, že rybník je napuštěný vodou a osazen rybí osádkou. Stávající odběrný objekt byl obnoven a do rybníku byla odebírána voda z potoka. Kontrolní prohlídky se zúčastnil i zástupce žalobkyně. Dne 29. 8. 2019 byla žalobkyni doručena výzva vodoprávního úřadu, aby bezodkladně ukončila nepovolený způsob užívání vodního díla tak, že uzavře vtokový objekt do náhonu umístěný v korytě S. potoka a odstraní dluže vzdouvající vodu v korytě vodního toku. Dne 10. 9. 2019 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 5. 9. 2019, č. j. OŽP/4352/19-6, kterým bylo žalobkyni zakázáno užívání vodního díla. Odvolání bylo z věcného hlediska neúspěšné a rozhodnutí o zákazu užívání vodního díla proto nabylo právní moci. Tyto skutečnosti soud rovněž ověřil z rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 43 A 22/2020 – 40. Zároveň vodoprávní úřad z dokumentace pro změnu stavby vodního díla před dokončením zjistil, že žalobkyně provedla opravu stávajícího vtokového objektu (betonové konstrukce byly sanovány penetračním nátěrem, spojovacím můstkem a sanační maltou). Tím umožnila regulovaný nátok do náhonu k rybníku. Z této dokumentace plyne i to, že původní požerák se spodní výpustí je provozuschopný. Zároveň nebylo zjištěno, že by následně došlo k vypuštění rybníku. Žalobkyně to ani netvrdí.
34. Žalobkyně nedisponovala potřebným kolaudačním souhlasem nebo kolaudačním rozhodnutím. Přitom si musela být vědoma skutečnosti, že k užívání vodního díla kolaudační souhlas musí mít opatřený, když jí tato povinnost byla výslovně uložena i ve stavebním povolení k vodnímu dílu. Zároveň tuto skutečnost ani nijak nezpochybňuje.

Dále lze vyjít z toho, že rybník byl napuštěný vodou. To ostatně žalobkyně také nepopírá. V replice sice uvedla, že rybník nenapustila a ryby do něj nevypustila, zároveň však nelze pominout, že to byla právě ona, kdo zajistil opravu vtokového objektu, díky kterému se rybník mohl naplnit vodou. Proto kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobkyně v replice, že se hladina vody v rybníce zvedla v důsledku dešťových srážek a průsaku spodní vody, tak žalobkyně mohla takto naakumulovanou vodu vypustit prostřednictvím požeráku se spodní výpustí. Žalobkyně neuvádí, že by vypuštění vody z rybníka bylo technicky neproveditelné. Zároveň napustit vodu do rybníka není žalobkyně oprávněna, dokud jí požadované užívání není povoleno. V replice sama uvádí, že uzavřela vtokový objekt a odstranila dluže vzdouvající vodu v korytě. Z toho plyne, že před tím, než tak učinila, byl přítok vody do rybníka vtokovým objektem možný. Současně s uzavřením vtokového objektu měla žalobkyně již akumulovanou vodu vypustit, když požerák je funkční. Za této situace lze žalobkyni přičíst užívání rybníka, neboť je to právě ona, kdo měl kontrolu nad množstvím vody v rybníce. V takovém případě je závěr správních orgánů o tom, že žalobkyně rybník užívá, opodstatněný. To, zdali se v rybníce nacházely nějaké ryby, případně kdo je tam vypustil, už soud považuje za nepodstatné, protože k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona postačí, že rybník byl napuštěn vodou a že žalobkyně mohla kontrolovat stav vody v něm (prostřednictvím vtokového objektu, který žalobkyně opravila, a požeráku se spodní výpustí), aniž by příslušný správní orgán vydal potřebný kolaudační souhlas.

35. Vodní dílo typu rybníka nemůže být užíváno, tj. napuštěno vodou, dokud není vydán kolaudační souhlas, popř. kolaudační rozhodnutí [srov. § 9 odst. 2 a § 115 odst. vodního zákona ve spojení s § 122 a násl. stavebního zákona]. Jak vysvětlil NSS v rozsudku ze dne 26. 11. 2013, č. j. 8 As 13/2013 – 50: *„Účelem kolaudačního řízení je ověřit, že stavba byla postavena v souladu se stavebním povolením, že splňuje podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení a že skutečné provedení stavby nebo její užívání neohrožuje život a zdraví osob, životní prostředí, bezpečnost práce a technická zařízení (srov. § 81 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu v rozhodném znění ve spojení s § 190 odst. 5 stavebního zákona). Dokud není vydáno kolaudační rozhodnutí, není postaveno najisto, že stavba splňuje všechny požadavky na ni kladené a že neohrožuje život a zdraví osob ani jiné chráněné zájmy.“* Již jen pro tyto důvody neměla žalobkyně dopustit, aby se rybník napustil vodou. Žalobkyně se nemůže zprostit své odpovědnosti za přestupek případným poukazem na ohrožení místní fauny. Vliv vodního díla na okolí se posuzuje v povolovacích procesech podle stavebního zákona a vodního zákona. V neposlední řadě i v rámci kolaudace, kdy příslušný správní orgán ověří, že skutečné provedení stavby neohrožuje život či zdraví osob, životní prostředí, bezpečnost práce či technická zařízení, jak uvedl NSS výše. Bylo odpovědností žalobkyně, aby si příslušný uživatelský titul opatřila včas. Nelze pominout ani to, že v době provádění odbahnění a stavebních úprav musel být rybník také vypuštěn. Vliv tohoto stavu musely příslušné správní orgány (zejména dotčené orgány z oblasti ochrany životního prostředí) zkoumat při rozhodování a povolení samotné stavby vodního díla.
36. Soud proto dospěl k závěru, že námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná.
37. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno bez její osobní účasti. Blíže však nespecifikuje, v čem konkrétně správní orgány pochybily. Žalobkyně si byla vědoma, že vodoprávní úřad zahájil řízení o přestupku, když proti němu brojila podáním ze dne 27.

11. 2020 označeným jako „odvolání proti zahájení řízení o přestupku“. Dále z úředního záznamu založeného ve správním spisu plyne, že zástupce žalobkyně nahlédl do správního spisu dne 4. 12. 2020. Z žádného podání žalobkyně neplyne, že by žádala o nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán přitom není povinen ústní jednání podle § 80 odst. 1 a 2 zákona o odpovědnosti za přestupky obligatorně nařizovat, pokud to není nezbytné pro zjištění stavu věci. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání. Správních řízení, z nichž správní orgány čerpaly svá zjištění, se žalobkyně účastnila jako účastník. Žalobkyně ani netvrdí, že by jí tyto skutečnosti nebyly známé. Ani tuto námitku proto nemá soud za důvodnou.

38. Konečně žalobkyně v žalobě uvádí, že nebylo objektivně zjištěno, zdali dochází k průsaku hráze vodního díla. Soud přisvědčuje žalovanému, že tato otázka není pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za přestupek podle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona podstatná. Rozhodné je, že žalobkyně nebyla oprávněna užívat vodní dílo bez kolaudačního souhlasu nebo kolaudačního rozhodnutí, a přesto v něm umožnila akumulaci vody. Již tím došlo k naplnění požadované skutkové podstaty. Není tedy relevantní, zdali k průsaku hráze rybníka došlo. Proto není třeba se zabývat ani tím, zdali zástupce krajské správy silnic při kontrolní prohlídce dne 12. 1. 2021 nezjistil průsak z rybníka do silnice.
39. Žalobkyně v replice dále tvrdí, že vodoprávní úřad porušil § 4 a § 5 správního řádu, když se nesnažil vyjít žalobkyni vstříc, neposkytl jí přiměřené poučení a ani se nepokusil o smírné odstranění rozporů. Žalovaný se dle žalobkyně ani nevypořádal s tvrzeními žalobkyně v rovině skutkové a procesní. Dále namítla, že jí správní orgán neumožnil nahlédnout do spisu, aby se mohla vyjádřit před vydáním rozhodnutí. Jak soud ale uvedl výše, tyto námitky žalobkyně uplatnila až po lhůtě k podání žaloby, pročez k nim soud nemůže přihlížet. Jen nad rámec povinného odůvodnění soud konstatuje, že vodoprávní úřad v oznámení o zahájení řízení o přestupku prohlásil, že žalobkyně může podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu navrhopat důkazy a činit jiné návrhy do 15. 12. 2020 a poté že rozhodne. Zástupce žalobkyně do správního spisu nahlédl dne 4. 12. 2020. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 6. 2021, přičemž v odůvodnění vodoprávní úřad odkazuje např. i na zjištění z kontrolní prohlídky konané až dne 12. 1. 2021. Tím podle soudu skutečně došlo k procesní vadě, neboť žalobkyně by měla mít možnost se seznámit se všemi podklady před vydáním rozhodnutí. Vodoprávní úřad proto měl procesně správně žalobkyni vyzvat ještě jednou podle § 36 odst. 3 správního řádu. Soud by nicméně v takovém případě musel zkoumat, zdali toto procesní pochybení vedlo k nezákonnosti rozhodnutí (srov. rozsudek NSS 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, odst. 24). Pokud neexistuje vztah mezi vadou řízení a zákonností, není důvod, aby soud rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.
40. Žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí sice namítla, že vodoprávní úřad nepostupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, avšak již dále neuvedla, jak se toto pochybení mělo ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí projevit. V tu chvíli si však již musela být vědoma všech podkladů, z nichž vodoprávní úřad vycházel. V odvolání je ale žádným způsobem nezpochybňuje, pouze stroze konstatuje, že skutek se nestal, protože vodní dílo neužívá. Stejně tak v žalobě setrvala žalobkyně pouze u velmi obecné argumentace, aniž by tvrdila souvislost procesního pochybení se zjištěným skutkovým stavem rozhodným pro posouzení její odpovědnosti za přestupek dle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Přímo v žalobě se konkrétněji vyjádřila k průsaku hráze rybníka, ale tato skutečnost není,

jak soud uvedl výše, pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za přestupek rozhodná. V replice se žalobkyně snaží poukázat na jiné možné důvody napuštění rybníka vodou, ale činí tak poprvé až v řízení před soudem, a to ještě po lhůtě k uplatnění žalobních bodů. V řízení o přestupku před správními orgány toto nenamítala. To je sice obecně přípustné, neboť neuplatnění určitého tvrzení či důkazního návrhu v řízení o přestupku nijak nebrání možnosti jejich uplatnění až poprvé v řízení před správním soudem (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68). Jak ovšem současně dovodila navazující judikatura (viz například rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2020, č. j. 4 As 451/2019 – 39, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 – 80, či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47), opatří-li správní orgány v přestupkovém řízení sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se stal skutek zakládající přestupkové jednání, pak za této situace pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by účinně zpochybnil věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. Dle soudu však tvrzení žalobkyně zjištění správních orgánů účinně nezpochybňují. K tomu soud odkazuje na odůvodnění výše ohledně zjištění skutkového stavu správními orgány. Lze uzavřít, že v žalobě jsou obsažena pouze obecná tvrzení bez vysvětlení, jaký prostředek účinné obhajoby žalobkyně byl v důsledku procesní vady zmařen, resp. jak se tato skutečnost měla projevit na zákonnosti obsahu správních rozhodnutí. Soud proto konstatuje, že i kdyby byl tento žalobní bod uplatněn ve lhůtě, tak vzhledem k absenci relevantních tvrzení ohledně možných dopadů na zjištěný skutkový stav by musel dospět k závěru, že jde o vadu nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
42. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 14. září 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu